

MINA FINCH

UNOFFICIAL

K-POP-AKATEMIA

**LUMOTTU
TEMPO**

SUOMENTANUT VIIVI ÄNGESLEVÄ

KARISTO

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

Englanninkielinen alkuteos: *K-Pop Academy – The Crystal Beat*
Copyright © 2026 by Bluestone Books
Kannen kuvitus: Kimma Parish
Design: Katie Jennings Campbell
All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Karisto Oy / Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-54104-2

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

LUKU 1

Tae otti ison haukun riisipallostaan ja keskittyi rentoutumaan. Hän nojasi taakse käsiinsä ja siristeli silmiään nähdäkseen sisäpihan ylle levittyvän taivaan. Kirsikankukat keinahtelivat hänen yläpuolellaan, niiden vaaleanpunaiset terälehdet tanssivat tuulessa. K-pop-akatemian jokaisen esiintyjäryhmän kaikki kokelaat, myös hänen oma bändinsä AURA, olivat levittäytyneet asuntoloiden ja päärakennuksen väliselle pihalle. Jotkut venyttelivät rivissä. Jotkut nauroivat ja kävivät kevein mielin läpi keskeneräisiä koreografioita. Yksi poikaryhmä laski biisin iskuja huomiota herättävän kovaa suihkulähteen luona.

Oli lämmin, kirkas ja leppoisa päivä, mutta jostain syystä Taesta tuntui hieman varautuneelta. Hän ei itsekään tiennyt, miksi.

”Olet ruuan kimpussa kuin valmistautuisit maailmanloppuun”, Soojin sanoi ja asettui selälleen hänen viereensä.

Tae katsahti riisipalloa, jonka oli juuri ollut aikeissa ahtaa suuhunsa, ja nauroi.

Soojinin kirkkaanoranssit hiukset oli vedetty tiukalle poninhännälle pois kasvoilta. Vaikka hän istui nurmikolla verkkarit yllään, hänen tavassaan olla oli jotain asiallista, ihan kuin hän ei osaisi koskaan rentoutua. Mutta hänen sanoissaan oli uutta kepeyttä. Enää Taesta ei tuntunut siltä, että Soojin pilkkasi häntä, vaan ennemmin kuin pitäisi hauskaa hänen kanssaan.

Tae oli pannut merkille muutoksen Soojinissa, eikä vain siksi, että he olivat viettäneet viime viikkoina melkein koko hereilläoloaikansa yhdessä. Lukuvuoden alussa Soojin olisi huomauttanut riisipallosta samalla lailla, mutta sen lisäksi laukonut ikäviä kommentteja Taen ryhdistä, hengityksestä ja koko persoonallisuudesta.

Nari oli risti-istunnassa Taen toisella puolella ja kuori huolellisesti suklaapatukkaa kääreestä. Hänen pitkät, suorat hiuksensa laskeutuivat olkapäille kuin vaaleat verhot, mutta hän ei enää piileskellyt niiden takana. Nari työnsi vaalean suortuvan korvansa taakse ja tutkaili, mitä muut oppilaat pihalla puuhasivat.

”Tykkään tällaisista päivistä”, hän sanoi. ”Kaikki näyttävät niin... En tiedä. Tavallisilta.”

”Tavallisilta vai?” Tae toisti. ”Olemme koulussa, jossa arvosanat riippuvat siitä, pysytkö nuotissa samaan aikaan kun tekee tanssiliikkeitä synkassa muiden kanssa. Mikään täällä ei ole tavallista.”

”Tiedät kyllä mitä tarkoitan”, Nari sanoi nauraen. ”Kukaan

ei kilju. Varjot eivät ole tulella. Missään ei ole kirottuja mikrofoneja. On vain auringonpaistetta ja treenejä ja välipaloja.”

”Älä manaa niitä esiin”, Tae sanoi.

Hana istui heistä hieman erillään. Hänen lyhyet siniset hiuksensa olivat lytyssä siltä sivulta, jolla hän makasi nukkuessaan päiväunia oppituntien välissä. Hän tuijotti kauempana pihalla olevaa ryhmää, joka harjoitteli monimutkaisia käännösaskelia. Tae seurasi hänen katsettaan ja tajusi, ettei Hana seurannutkaan koreografiaa. Hän tarkkaili tanssijoiden jalkoja, heidän polviensa asentoja ja kuinka he pysyivät tasapainossa pyörähdellessään.

Hana näki aina ensin perustukset.

”Teet sitä taas”, Tae sanoi.

”Ai mitä?” Hana kysyi.

”Analysoit heidän nilkkojaan.”

Hana räpäytti silmiään. ”Enhän analysoi.”

”Ihan sataprosenttisesti analysoit taas nilkkoja”, Tae sanoi. ”Kun me muut mietimme ’Oho, siistiä, näyttävätpä he hyviltä, sinä ajattelet ’Jos he tekevät alastulonsa noin, he nyrjäyttävät vielä jotain.”

Hanan suupieli nytkähti. ”Ehkä en vain halua, että kukaan loukkaantuu.”

”Olet niin mukava”, Tae sanoi. ”Se on ällöä.”

Nari nauroi taas, ja vaikka ääni oli hiljainen, se rauhoitti Taeta. Joskus nauraminen oli ollut Narille työlästä. Kun lavoilla vaanivat varjot veivät hänen äänensä ja sulkiivat treenisalin seinien sisään, oli Tae joutunut vain katsomaan vierestä, kuinka Nari saattoi vain hädin tuskin liikkua. Nari

oli arkaillut lavalla ja pelännyt kuollakseen laulavansa liian kovaa tai korkealta. Hän säikkyy voimaa, joka voisi napata hänet, jos hän ottaisi lavan haltuunsa.

Mutta tämä Nari, joka naposteli suklaata ja nautti päivästään, oli rentoutunut. Ehkä hän luotti taas siihen, että kaikki palaisi ennalleen.

Tae halusi myös uskoa niin. Hänen sydämensä pakahtui, kun hän katsoi ystäviään: rauhallista ja keskittyntä Hanaa, jonka siniset hiukset heijastivat päivänvaloa; lempeää ja avomielistä Naria; terävää mutta reunoiltaan pehmennyttä Soojinia. AURAA. Bändiään. Perhettään täällä koulussa.

He olivat selvinneet yhdessä jo niin paljosta.

Joten miksi hänen vatsassaan tuntui yhä solmu?

Jokin toinenkin ryhmä treenistudioiden lähellä alkoi laskea iskuja huutaen. Joku pudotti vesipullonsa. Eräs koulun henkilökunnan jäsen karräsi kaiutinta pihan läpi. K-pop-akatemiaan äänimaailma oli joka päivä juuri tällainen.

Silti Taen niskavillat nousivat pystyyn.

Hän työnsi tunnetta kauemmas ja riisipallon jämat suuhunsa.

”Okei”, Soojin sanoi. ”Mikä vaivaa?”

”Mitä ’mikä vaivaa?’” Tae kysyi sanat puuroutuen riisiin ja merilevään.

”Ilmeesi”, Soojin sanoi. ”Sinulla on tuo huolestunut ilme.”

”Eikä ole”, Tae sanoi nielaistuaan ruokansa.

”Todellakin on”, Nari sanoi hellästi. ”Mikä on vialla? Jokin äänentoistossako? Kuulitko jonkin huhun?”

Tae pudisti päätään. ”En. Minä vain... En tiedä. Eikö nyt

tunnu *liian* hyvältä? Kuin maailmankaikkeus olisi aikeissa heittää jotakin taas eteemme.”

Soojin nosti toista kulmaansa. ”Luulin, että minä olen meistä se dramaattinen.”

”En ole dramaattinen”, Tae sanoi, vaikka tiesi tavallaan olevansa. ”Miettikää nyt vähän. Joka kerta kun olemme nauttineet muutamasta rauhallisesta päivästä, jotain outoa on tapahtunut. Joka ikinen kerta.”

Nari vaikeni. Hänen kätensä puristuivat nyrkkiin.

Hana käänsi katseensa tanssivan ryhmän jaloista. ”Mietit siis viime syksyä.”

”Mietin kaikkea”, Tae sanoi. Hän halasi polviaan. ”Kun pääsin sisään kouluun, luulin, että vaikeinta olisi opetella räppäämään koko ajan tahdissa ilman, että kieleni kompasotelee. Olin valmistautunut myöhäisillan treeneihin ja lihasärkyyn, ja ehkä pikku draamaan siitä, kuka saa paikan lavan keskeltä. En tullut tänne kohtaamaan tulidemonikoiria ja pahantahtoisia varjoja.”

”No, se nyt vaan on tehtävämme”, Soojin totesi. ”Ei auta valittaa.”

”Soojin”, Nari sanoi ja töytäisi häntä olkapäällään.

”Mitä? Olen samaa mieltä Taen kanssa”, Soojin sanoi ja huokaisi sitten. ”Okei, joo. Tämä koulu on kirottu, ja täällä tapahtuu kummallisia juttuja. Mutta katsokaapa meitä, olemme yhä täällä. Tulemme koko ajan taitavammiksi. Ja tiedämme pitää silmät auki.”

Nari nyökkäsi katse hieman poissaolevana. ”Kun minut vedettiin sinne varjojen paikkaan, tunsin olevani ihan yksin.

Että kukaan ei voisi löytää minua ennen kuin olisi liian myöhäistä. Mutta sinä löysit minut”, hän sanoi ja katsoi Taeta. ”Ja Hana. Ja Soojin.”

Hän väläytti Soojinille hymyn, mikä olisi muutama kuukausi sitten ollut täysi mahdottomuus. Heidän välillään oli silloin niin paljon jännitettä, niin hurja kilpailu. Nyt sen tilalla oli varmaankin luottamusta.

”Jos et olisi loikannut spottivaloon ja Loistosoolon kirouksen eteen vuokseni sitä toista kertaa”, Nari jatkoi, ”olisin varmaan syöksynyt pakoon ja lähtenyt ikiajoiksi. Sinä kuitenkin autoit minua laulamaan niin, ettei pelko päässyt ottamaan valtaa. Joten nykyään kun alan hermoilla, muistelen sitä. Että en ole yksin. Me kaikki suojaamme toistemme selustaa.”

Soojin karaisi kurkkuaan. ”En toiminut yksin. Hana kirjaimellisesti potkasi demonin alas lavalta.”

”Joo, mutta sinä muokkasit koko esitykseni hetkessä uusiksi, jotta Nari sai laulaa turvassa”, Hana sanoi. ”Tein vain, mitä oli pakko.”

”Ja minä”, Tae lisäsi ja osoitti itseään peukalolla, ”tarjoilin tuikitarpeellista tilannekomiikkaa äärimmäisen paineen alla. Älkää aliarvioiko osaani.”

Nari nauroi taas. Hanan hartiat rentoutuivat. Taen vatsan tiukka solmu hellitti hieman.

”Joka tapauksessa”, Tae jatkoi hiljaa, ”olemme kestäneet kaikenlaista.” Hän antoi itsensä hengittää nurmikon, ruuan ja heidän yläpuolellaan olevien kukkien hennon makeaa tuoksua. Kaverien äänet tuntuivat kietoutuvan kuin peitto hänen ympärilleen.

”Niin olemmekin”, Hana sanoi. Hänen silmänsä näyttivät nyt miettelialt, ne olivat keskittyneet johonkin pihan toisella laidalla. ”Kun ensi kertaa astuin tälle kampukselle, luulin, että kamppailulajiaikani on ohitse. Ettei olisi enää taekwondo-turnauksia. Tai millintarkkoja asentoja ja lähi-taistelutreenejä. Vain musiikkia ja tanssia.”

”Se kesti ehkä viisi minuuttia”, Tae sanoi.

”Jep”, Hana komppasi. ”Sitten varjot alkoivat käyttäytyä oudosti. Ihmisten peilikuvat näyttivät vääristyneiltä. Oppilaat heräsivät väsyneempinä kuin menivät nukkumaan. Ja tunsin, että jokin ei ollut... rytmissä, ja se vain paheni.”

Tae muisti kaiken selvästi: miten treenisalin peilit olivat vääntyneet; hahmon, joka oli ryöminyt peilistä esiin; kuinka Hana oli ryhtynyt taistelemaan enempiä miettimättä, juuri niin kuin oli harjoitellut koko elämänsä. Tae oli luullut, että hänen kääppiksensä oli tavallinen stipendioppilas. Sen sijaan Hanasta paljastui demoneja vastaan tappeleva taistelulajimestari, jolla sattui myös olemaan upea lauluääni, kunhan vain uskalsi käyttää sitä.

”Ainakin tiedät nyt, että kuulut tänne”, Tae totesi. ”Olet mieletön esiintyjä. Et vain tyttö, joka potkii varjoilta hampaat suusta.”

Hanan sinisten silmien katse pehmeni. ”Minusta tosiaan tuntuu siltä. Etten ole täällä vain... vartijan hommissa.”

”Olet tähti”, Tae sanoi. ”Opi elämään sen kanssa.”

Hetkeksi heidän välilleen laskeutui hiljaisuus. Hyvä sellainen.

Taen läpi virtasi kiitollisuuden aalto. Kaiken sen jälkeen,

mitä he olivat kokeneet, tämä hiljainen hetki puiden alla tuntui ansaitulta palkinnolta.

Tae oli juuri murjaisemassa uuden vitsin, kun päärakennuksella liikahti jokin, mikä kiinnitti hänen huomionsa. Hän jähmettyi ja keskitti katseensa jalkakäytävälle.

Tielle oli pysähtynyt sulavalinjainen musta pakettiauto, jossa oli tummennetut ikkunat. Se ei näyttänyt lähettipalvelun pakulta tai kimpapyytiautolta, joita kampuksella joskus näkyi. Auto oli kiiltävän tahraton eikä siinä ollut Akatemian tunnuksia. Päärakennuksen sivuovesta astui ulos rehtori Lee, joka suoristi bleiseriään ja käveli määrätietoisesti kohti pakettiautoa.

”Hetkinen”, Tae mutisi.

”Mitä?” Hana kysyi.

Tae ei vastannut. Hän katseli, kun matkustajan puoleinen ovi avautui ja pitkä, solakka hahmo astui ulos autosta. Huppu peitti naisen kasvot. Hänen ryhtinsä oli suora ja hallittu.

Tae tunsi taas pistelyä niskavilloissaan.

”Näettekö tuon?” hän kysyi hiljaa.

Soojin seurasi hänen katsettaan. ”Rehtori Leen? Joo, näemme häntä ihan koko ajan.”

”Ei”, Tae sanoi. ”Vaan tuon naisen.”

Hana kääntyi katsomaan juuri, kun huppupäinen hahmo katosi rehtori Leen taakse ja sisään rakennukseen.

”Kuka se oli?” Nari kysyi kulmat kurtussa.

”En tiedä”, Tae sanoi. ”Olipa hän kuka tahansa, tuo ei vaikuttanut tavalliselta saapumiselta K-pop-akatemiaan.”